

1

ספריית שוקן, ירושלים

שמש שקרנית האירה על רחוב בלפור פינת סמולנסקין בירושלים, מרפרפת על הבתים הנאים המצופים אבן ירושלמית ועל המאבטחים הרועדים מקור בג'קטים שלהם.

הרב שניידמן פסע לאט, שואף לריאותיו את האוויר הירושלמי הצונן. לצידו פסע נכדו ליפי, קפוץ שפתיים, אצבעותיו מתופפות בחוסר מנוחה על השקית שהחזיק בידו. אף שליפי היה הצעיר מהשניים, פסיעותיו היו לאות ועייפות, חסרות חשק.

כשפנה אליו לפני כמה שעות סבו הגדול, הרב שניידמן, וביקש ממנו להצטרף אליו לפגישה חשובה, ידע ליפי היטב בעומק ליבו למה בחר סבא לצלצל דווקא אליו: הוא ריחם עליו.

למרות כל פגמיו, מעולם לא נחשד ליפי בראש איטי. גם עתה היה זריז וחד מחשבה כתמיד, ולא נזקק למאמץ רב כדי להבין מה הסיבה לכך שחברתו נצרכת לאנשים רבים כל כך לאחרונה. את כל הטלפונים מהחברים שביקשו להיפגש

איתו, את כל ההצעות מקרובי המשפחה שהציעו לו לנסוע לקברי צדיקים בסתם יום של חול, דחה ליפי באדיבות קפואה. הוא לא צריך אף אחד שירחם עליו ולא צריך אף אחד שייקח אותו כפרויקט חסד אישי. הוא דחה את כולם, בלי להניד עפעף.

חוץ מסבא.

ליפי לעולם לא יוכל להגיד לא לסבא, ולא משנה מה תהיה הסיבה.

מאז המשבר שהתרגש עליו ועל משפחתו בחג הפסח, כמעט לא יצא מפתח ביתם של סבא וסבתא. גם לישיבה מיעט לבוא ולא השתתף כמעט בשיעורים. הוא לא הצליח להתאושש עדיין ממה שקרה. הכאב היה עמוק מדי, טרי מדי, לופת אותו בכל בוקר עם פקחת העיניים, מסרב לשחרר אותו לטעם הלימוד.

סבא שניידמן לא לחץ עליו. הוא לא אמר מילה גם לאחר שליפי נשאר שבוע ועוד שבוע בבית ולא יצא לישיבה. גם סבתא לא הציקה לו בעניין. רק דאגה למלא את המקרר בארוחות סביב השעון, כדי שלפחות הגוף ישבע, בשעה שהנפש בוחרת לצום.

כשביקש ממנו לבוא איתו, ידע ליפי שלא יוכל לסרב.

עכשיו פסע לידו דומם. עיניו סוקרות את הרחוב שמולם. סבא, הרב זאב שניידמן כפי שקראו לו שאר האנשים, היה אף הוא חרישי להפתיע. צעדי האיטיים היו שקולים ומתונים, הוא לא החליף עם ליפי מילה בדקות האחרונות. למעשה, נזכר ליפי, גם בנסיעה ברכב לא דיבר סבא הרבה. הוא התעניין בשלומו של שָלוֹם, הנהג, תלמידו ועוזרו הנאמן, והודה לו בחום כשהגיעו למחוז חפצם, אבל לא הרחיב במילים מעבר לכך.

ליפי תהה למה.

הוא לא יכול לדעת שאף שהרב שניידמן פסע לידו בשלווה מדומה, הוא היה רחוק מלהיות שליו. סוכר בליבו את מערבולת הרגשות עימה צעד לכאן הבוקר: "יאוש צורב, תקווה דלה ואין-אוניס מבעבע.

עכשיו דיבר, לראשונה מאז יצאו מהמכונית שעצרה לבקשתו במרחק כמה רחובות. "נראה לי שהגענו", אמר חרש.

ואכן, מולם התנשא במלוא הדרו מבנה ספריית שוקן. המרפסת העגולה והמפורסמת הצלה עליהם משמש צהריים ירושלמית. הרב זאב שניידמן עצר במקומו, ממתין. עיניו הרכות הביטו בליפי בחיבה. "האם סיפרתי לך את מי אנחנו עומדים לפגוש?"

ליפי נענע בראשו לשלילה.

חיוך עגום נמתח על פניו של הרב זאב שניידמן. "כנראה שהגיע הזמן שאספר. אנחנו עומדים לפגוש קרוב משפחה. את בן דודי היקר, נמרוד שילון". חיוכו התרחב כשראה את ההבעה המופתעת על פניו של ליפי. "זו הפעם הראשונה שאתה שומע עליו? הוא בנו של דודי, אשר'ל. עליו אני די בטוח ששמעת..."

ליפי הנהן. שמו של דודו של סבא, אשר שילון המנוח, לא הוזכר פעמים רבות בביתם, אך ליפי ידע היטב על קיומו. הוא מעולם לא טרח לברר אם הדוד המפורסם השאיר צאצאים אחריו, אבל הניח שכן. הוא לא תהה מדוע לא נשמר איתם הקשר עד היום.

מי כמוהו ידע, לפעמים יש קשרים שעדיף פשוט לנתק.

הוא לא ידע שהוא בין הבודדים ששותפו בסוד המפגש היום. הרב שניידמן לא שיתף אפילו את עורכי דינו בקיומה של הפגישה עם בן דודו, נמרוד שילון, שנעתר סוף סוף להפצרותיו להיפגש פנים אל פנים. קול פנימי לחש לו שמוטב יהיה כי הם לא יהיו מעורבים בניסיון, הנואש למדי מצידו, לעצור את שילון ברגע הכמעט אחרון שנותר לפני פרסום היומן.

הסב והנכד המתינו בדממה, שתיקה ביניהם.

ההמתנה לא נמשכה זמן רב.

"ועלוול... שוּלָם עלייכם!"

איש גבה קומה וגלוי ראש צץ לפניהם, מושיט ידו קדימה ללחיצה סמכותית. ליפי סקר אותו בפה פעור, רגלו המקפצת השתתקה באחת. זהו בן הדוד של סבא? אין שום זכר לירושלמיות העתיקה והתוססת שחשב שיפגוש היום. אפילו לא שריד. מולו ניצב גבר חילוני אליטיסטי בפנים מנוכרות, בוחן אותם במבט זר. ניחוח של איש עסקים אפף אותו, מחולצת המשבצות הסגלגלה, דרך המכנסיים

האפורות עם קפל הגיהוץ הבולט, ועד לנעלי היוקרה מבית פראדה. חוץ מברכת השלום שנאמרה במבטא שניסה לחקות את הניב היידישאי, שום דבר אחר לא העיד על עברו ההיסטורי המפואר של האיש ודורותיו לפניו.

”שלום וברכה!”

הרב זאב שניידמן נענה ולחץ ארוכות את ידו של בן הדוד, מנסה להעביר תחושת חום משפחתית. אבל שילון שמר על ארשת חתומה.

”שלום גם לך, תלמיד ישיבה של ועלוול?” נמרוד הציץ אל ליפי, סקרנות מבליחה לרגע על פניו.

”זהו ליפי, גם תלמיד בישיבה, אבל בעיקר נכד”, הזדרז הרב שניידמן להשיב על השאלה, ידו השמאלית חובקת קלות את כתפיו של ליפי.

ליפי חיך במבוכה, לחייו מאדימות.

”בואו, ניכנס. הכינו לנו חדר”, קולו של נמרוד שילון שבר את השתיקה המביכה. הוא סימן בידו לעבר השער הגדול, הנהן במבט מיוודד של היכרות לשומר ופסע פנימה בביטחון של בעל-הבית. השניים הלכו בעקבותיו, לא פוסחים על הנהוני השלום ומבטי ההערכה שספג האיש מכל עבר.

מישהו כאן שומר על קשר ארוך שנים עם ספריית שוקן, וזו נקודה שלילית במאבק, ידע הרב שניידמן ופניו נחמצו.

בית ראש הממשלה, ירושלים

עוזי רוזנבלום פסע הלוך ושוב בחדר העבודה שלו. אגודלו מגולל את פיד הטלפון הנייד, בעוד עיניו כלל לא חולפות על פני הטקסט המהבהב המתחלף לפניו. הוא בהה במסך בלי שיקרא את המילים, לא מצליח למקד את מסך מחשבותיו.

צרות מחוץ וצרות מבית, זה מה שבאמת הטריד אותו.

מצד אחד איים עליו המשבר הפוליטי המערער את המשך שלטונו. הקואליציה הרעועה כבר לא הייתה ביטחון משמעותי שיש בכוחו לנחם. להיפך, היא הפכה לעוד מעמסה בערמת הצרות שהתגבהה על שולחנו. התחזוקה התמידית שלה מול הסחטנות של השותפים מיצתה ממנו כל טיפת טעם שעוד נותרה בתפקיד. מצד שני, נפל עליו כובדה של מערכת היחסים המידרדרת עם רעייתו.

עוזי השתדל לחשוב פעמיים ושלוש לפני כל משפט ואפילו בטרם הוציא כל מילה בודדת לכיוונה של יערה. כל ניסיון שכזה בימים האחרונים, הסתיים באקורד צורם ובטעם מריר. אם ביקש לאזן במעט את האווירה המתוחה ששלטה בבית ברחוב בלפור, היה עליו למנון כל אינטראקציה מילולית איתה באלף נפות. מחשבותיו נסכו לוויכוח האחרון ביניהם, רק אתמול בלילה. או אולי בעצם לפנות בוקר?

יערה התלוננה שבמשך כל היום שעבר לא טרח לצלצל ולו פעם אחת לדניאל שחיכה לטלפון בדריכות. עוזי ניסה להסביר מעט על המשבר המתרגש על הקואליציה ועל כך שבאמת לא הייתה לו דקה אחת פנויה לשיחה. יערה זעמה על סדר העדיפויות שלו. עוזי כעס שהיא נתפסת לקטנות ומסרבת לראות את התמונה הגדולה.

הוא השיב והיא האשימה. הוא התנצח והיא החזירה.

הריקוד הזה היה מתיש ומוכר עד לזרא. והוא היה עייף, עייף ומותש.

כאילו קראה את הרהוריו, נכנסה יערה לחדר בצעד חד. מבט אחד בפניה לימד אותו שהיא לא באה כדי להתנצל על אתמול.

"עוזי", אמרה בלי הקדמות מיותרות, "עוד לא רשמנו את דניאל למסגרת. אנחנו לא רציניים". דניאל היה בנם היחיד, בן העשרים ואחת, נער מלא תום ואהבה, שסיים לפני ארבעה חודשים את המסגרת הרשמית האחרונה המתאימה לצעירים בעלי תסמונת דאון. מאז, שב לשהות בבית הגדול - מעון ראש הממשלה ברחוב בלפור, מנסה, בקושי גדול, למלא את יומו.

"לא רציניים? למה את אומרת ככה?" התקומם. "אולי אנחנו עדיין בשלב הבדיקה והבירורים?"

יערה כיווצה את גבותיה. "על איזו בדיקה אתה מדבר? כבר בדקתי את כל האופציות האפשריות וסיכמנו לאן נרשום את דניאל".

"סיכמנו?" עוזי חזר אחריה בקול מדוד.

"בוודאי שסיכמנו! אמרתי לך כבר בשבוע שעבר שנרשום אותו ל---"

הוא הטיח את הנייד שלו על שולחן העבודה העמוס בקלסרים ודפים, פניו מלבינות. "אמרת לי לאן נרשום? מה זאת אומרת?!" קטע אותה. "ולי אין מילה לומר בעניין? זה גם הבן שלי, אם שכחת!"

יערה נאנחה. "דיברנו על זה כשטיילנו יחד, והסכמת. למה אנחנו צריכים לחזור אחורה? למה אתה חייב להתווכח תמיד, גם כשאין סיבה מהותית?"

זו הייתה האשמה לא הוגנת, ועוזי מיהר למחות. "מסגרת ההמשך של דניאל היא מהותית מאוד! את יכולה להמשיך לזלזל בדעה שלי, אבל אני לא מתכוון לוותר! לאן בכלל התכוונת לרשום אותו?"

קולו גווע כשנזכר שבעצם, הוא באמת ובתמים שכח מהנושא לגמרי.

יערה נאנחה שוב, מותשת. "אני רוצה לרשום אותו למסגרת דתית, בבני ברק". היא הנמיכה את קולה, כאילו חוששת שלא יסכים. "דיברנו על זה, אתה באמת לא זוכר? הסברתי לך כמה חשוב לי שדניאל יספוג ערכים של מסורת. זה חשוב כל כך לעתיד שלו".

זה היה הקש ששבר את גב הגמל. עוזי נזכר בהצעה לסדר היום שהעלה רק אתמול גבריאל מועלם, ח"כ עקשן במיוחד מ'שומרי תורה', ובגיחוכים של חבריו למליאה חובשי הכיפה שפוננו כלפיו, וחש את הזעם מפעפע בו.

"מסגרת דתית?! בבני ברק?! מה פתאום, כל כך רחוק מהבית?"

עכשיו צעק ממש. צל כלשהו, כנראה דניאל, חלף בפתח החדר, ועוזי הגיף את הדלת בטריקה רעשנית.

יערה נראתה קרובה לפיצוץ.

"אתה לא תשנה לנו את התוכניות עכשיו!" רתחה. היא ניסתה לחפש אחר טיעון הולם שיחזק את דבריה. "זה חשוב גם לדניאל, מסגרת עם זהות דתית. לא תוותר על האגו שלך בשבילי?"

היא התנסחה במילים קשות, ועוזי לא היה אדיש אליהן. הוא חבט בשולחן, מתעלם מכך שסיכום דו"ח המל"ל האחרון מתעופף ישירות אל הרצפה.

"מה קשור האגו שלי? אני דואג לדניאל! יודעת מה, בואי נשאל אותו."

"ואני, למי דואגת? אין שום צורך לשגע את הילד..."

יערה ניסתה לעצור את בעלה, אבל עוזי כבר פרץ את דלת החדר, וקרא בטון גבוה לחלל הבית: "דניאל! דניאל מתוקי! בוא רגע, אבא רוצה לשאול אותך משהו..."

הוא ניסה להרגיע את סערת רוחו ולנשום סדיר, בעודו ממתין עד שדניאל יגיע במרוצה מאחד החדרים. יערה מיהרה אחריו, מחכה אף היא לפגוש את דניאל ולדובב אותו. שניהם ידעו שזו תהיה טעות גמורה לערב את בנם המיוחד בוויכוח החרף הזה. אבל המריבה הייתה חזקה מהם.

הם עמדו בפתח החדר נועצים זה בזה מבטים זועמים, מחכים לשמוע את צעדיו הכבדים והנשרכים של בנם, ממחר כתמיד לבוא אליהם וחיוך הילד הנצחי על פניו. אבל הרגעים חלפו, בלי שיופיע.

"דניאל!" קרא עוזי שוב, מרים את קולו.

דממה.

יערה ועוזי החליפו מבט מוטרד. "איפה הוא?" מלמל עוזי.

"הוא היה קודם בסלון", נזכרה יערה, "אולי הלך לחדר?"

שניהם מיהרו לחדרו של דניאל, אדי הוויכוח ממלאים את האוויר. הם חיפשו אותו בשתיקה. אחר כך בצעקות. אחר כך בבהלה אמיתית.

דניאל רוזנבלום לא נראה בשום מקום.

2

ספרית שוקן, ירושלים

פס הקול בספריה שידר המולת מלמולים חרישית ורכה, כמעט בלתי נשמעת, לצד רחש-לחש של דפדוף עדין וסימולטני בעשרות דפים. קירות גבוהים ענודי מדפים שנשאאו באון את נטל הספרים, הקיפו אותם מכל העברים. מבקרים אחדים ישבו ליד שולחנות והקלידו בריכוז ובשתיקה במחשבים ניידים או בטאבלטים. אחרים שוטטו בפסיעות שקטות בין המדפים, כשאליהם מתלווים ספרנים ומסייעים להם למצוא את חפצם.

"הנה, אנחנו נשב פה".

נמרוד שילון נעצר והחווה בידו על דלת פתוחה מימין. הוא נכנס ראשון לחדר. הרב שניידמן צעד אחריו פנימה. ליפי נותר על סף הדלת, תוהה אם עליו להצטרף לפגישה עצמה או להדיר עצמו ממנה. הוא הביט בסבו בשאלה והרב שניידמן סימן בתנועת יד קלה שימתין.

"ליפא'לה, תחכה לנו באולם, בבקשה", אמר בקול נמוך. "אני מבקש קודם לדבר עם נמרוד בארבע עיניים".

ליפי הנהן, כובש את תמיהתו בליבו, ומיהר להסתלק החוצה. הדלת נסגרה אחרי הסב ובן הדוד שציץ מהעבר. הוא הציץ בשעונו. צפויה לו מן הסתם שעה של המתנה עד שסבא יסיים את שיחתו עם נמרוד שילון. מה יעשה בינתיים?

לפני כמה חודשים היה מוכן לשלם כדי להיכנס למקום כזה, ולו רק כדי להתענג כמה שעות על מאגר הידע שנמצא כאן, לדפדף בספרים ולהציץ באוצרות הנדירים שמכילה הספרייה. עכשיו לא עוררו בו אלפי הכרכים שסביבו שום עניין. הוא שוטט בין טורי המדפים באדישות עייפה, סוקר את כותרי הספרים ומנסה לאתגר את עצמו ולראות האם הוא מזהה שמות מוכרים של סופרים או ספרים.

טורי המדפים נמשכו ונמשכו, עיניו דילגו מאוסף כתבי קבלה וחסידות נדירים לעמודת ספרים שעסקו כולם בביקורת המקרא. הוא בחן לכמה דקות את השמות הלא מוכרים לפני שהחליט להמשיך הלאה, כשדלת צרה, כמעט נסתרת, נטולת שלט או כיתוב כלשהו, משכה פתאום את תשומת ליבו.

הדלת הייתה חבויה מעט בין שתי עמודות עמוסות כרכים ישנים. הוא לא טרח לקרוא את הכיתוב בגב הספרים. בזהירות לחץ על הידית. להפתעתו, הדלת נענתה לו בקלות יתירה ונפתחה.

גם מדרגות קצר התגלה.

ליפי הביט לאחור, השטח היה ריק. סבא ובן-הדוד שילון עסוקים מן הסתם בשיחתם שרק החלה. אין לו מה להפסיד. זיק ישן מהפזיזות המוכרת הבהב בו. מה יקרה אם ירד לכמה רגעים כשאיש לא מבחין בו, ייכנס פנימה, ויחקור את מה שמחכה למטה?

אלפי הכרכים סביבו השיבו לו הסכמה שבשתיקה.

הוא נשען בזהירות על המעקה שהתנווד קלות למגע ידו, רגליו יורדות מדרגה אחר מדרגה. כעת נתקל בדלת ברזל גדולה. הוא ניסה לנענע אותה בשתי ידיו אבל היא הייתה מוגפת היטב. מוזר.

הוא החליט לשוב לאולם הספרייה וכבר הניח את רגלו על המדרגה הראשונה, כששמע לפתע קול רחש עמום מהדלת שמאחוריו. ליפי הסתובב, סוקר את

הדלת הכבדה. מישהו מאחוריה גרר משהו כבד, היה נדמה לו שהוא גם שומע מישהו מרים את קולו. אחוז סקרנות, הצמיד את אוזנו לדלת הברזל והקשיב: צעדים רחוקים וקולות בלתי ברורים. משהו מתרחש שם, מעבר לדלת המוגפת. אבל אף שהתאמץ ככל יכולתו, מלבד דיבורים חסרי פשר לא הצליח לשמוע כלום. הדלת שחסמה את המעבר הייתה אטומה מדי.

אולי עדיף שיעלה כעת למעלה ויאתר את אחד הספרנים. עליו לדווח לאחראים במקום על הקולות ששמע. הוא עצמו זר כאן. אין לו מושג אם יש כאן פעילות תת-קרקעית קבועה או שהרחשים הללו חשודים מדי.

אם ברחוב הירושלמי שבחוץ היה מזג האוויר בהיר וצונן, בחדר הפגישות הקטן שבספריית שוקן היה נראה שהטמפרטורה נושקת לאפס, למרות שהאביב היה בעיצומו.

הרב שניידמן תלה לא מעט תקוות בפגישה הזאת. עכשיו הבין שהיו אלה תקוות שווא.

נמרוד, בן דודו, היה מנומס להפליא לכל אורך הפגישה. מיד כשנכנסו לחדר הציע לרב באדיבות תה מהביל, מקפיד להדגיש שימוזג אותו לכוס קרטון חד פעמית מטעמי כשרות. הוא דרש בשלום בני משפחתו של הרב והביע את ניחומיו על האסון שפקד אותם, סיפר בקצרה על בתו הנשואה ועל שני נכדיו, המתגוררים בקנדה. הוא היה התגלמות האדיבות והנימוס. עד שנסובה השיחה ליומן.

באותו רגע, קפאו פניו כאילו נחצבו בקרח.

"אני מעריך אותך מאוד, ועלוול", אמר בקול צונן. "הסכמתי להיפגש איתך, אפילו שעורכי הדין שלי המליצו לי לא לעשות כן. אבל אני צריך להבהיר לך היטב, לא אשנה את דעתי".

"יש לי מה לומר", אמר הרב שניידמן, קולו רך. "לא תנסה להקשיב לפחות?"

"אם מטרת הפגישה הזאת נועדה לדון רק ביומן, אז לא. אני לא רואה שום טעם להאריך בה. אין דבר שתאמר שיוכל לשנות את דעתי, ואני מקווה שאתה מבין זאת. אבא ז"ל תמיד סיפר שאתה חד וחריף מחשבה. בוודאי תוכל להבין מתי צריך לוותר".

הוא הרים את כוס התה שלו, לוגם ממנה בהתרסה.

"ואולי אבא ז"ל סיפר לך גם על אבא שלו, הרב צבי-ליפא שלאס?" שאל הרב שניידמן רכות. "אם קראת את היומן, ונחשפת למה שכתב, בוודאי הבנת שהוא לעולם לא היה מוכן שמחשבותיו הפרטיות יתפרסמו בחוצות, נכון?"

שילון נענע בראשו. "אמרתי לך, אין דבר שיוכל לשנות את דעתי".

הרב שניידמן היסס לפני שהמשיך לדבר. "יש דברים שאתה לא יודע על היומן. דברים שאין הרבה אנשים שיוודעים. דברים שאולי יוכלו לשנות את דעתך. אני מאוד מבקש ממך לפחות לנסות להקשיב לי. תהיה מוכן לזה, נמרוד? רק להקשיב כמה דקות בלי לקטוע אותי?"

שילון הטיח את כוס התה שלו בשולחן. מעט טיפות התיזו על שולחן העץ הכבד. "אולי אבא שלי הגזים מעט, כשאמר שאתה מהיר הבנה", אמר.

הרב שניידמן נעמד, מנסה לשמור על קור רוח. הוא הקפיד שלא להעלות את טון הדיבור לאורך כל השיחה. ורידים אדומים השתרגו בצווארו, מאותתים על התרגשות פנימית גבוהה.

"אני מבין שאין על מה לדבר".

"הבנת נכון, וועלוול", הניד שילון בראשו, נעמד אף הוא מהעבר השני. שולחן רחב חצץ ביניהם, ותהום אמונית והשקפתית. קולו של בן הדוד היה קפוא. אף לחלוחית של נעימות לא חדרה אליו.

הרב שניידמן נעץ בו מבט חד. "ואתה, נמרוד, הבנת?" קולו נשבר, יורד באוקטבה שלמה. "הבנת שפרסום הזיכרונות יפגע בזכרו של סבא שלנו? שהוא היה מחתים כל עמוד בחרם דרבינו גרשום אילו ידע את התוכניות שלך?"

"הבנתי שכך אתה חושב. אני סובר אחרת".

לא היה אף שמץ אדיבות בקולו. אף שמץ לרמז, ולו הדק ביותר, להתרככות. בן שיחו נשען בעייפות על הקיר. "נמרוד, בבקשה... אני מוכן להעניק לך פיצוי כספי מכובד. רק תגיד שאתה מוכן לגנוז את היומן. אתן לך כל סכום שתבקש..."

שילון גיחך קלות. "כסף לא מדבר אליי, יש לי די והותר ממנו. ובכל מקרה, לא משנה כמה תוכל לשלם, ספריית שוקן תעניק לי סכום כפול, אני בטוח. הדיון על כך מיותר, ועלוול שניידמן. היומן הזה יפורסם, ולא משנה כמה תנסה להילחם".

דממה, רעילה ומוחשית כמעט כאילו אפשר היה למשש אותה, עמדה עכשיו בחדר. שני הגברים הביטו זה בזה. האחד גבה קומה, זקנו מאפיר ועיניו כאובות. השני כולו אומר רשמיות ונוקשות, פניו מגולחות בקפידה ומבטו קשה.

הרב שניידמן שבר את הדממה ראשון.

"יודע מה? תפרסם את היומן כרצונך. תדפיס את הדפים של סבא. אבל, בבקשה..." קולו היציב רעד לרגע, "תותר רק על כמה עמודים בודדים. נמרוד, אני מתחנן אליך, בנפשי הדבר".

"בוא נעצור את השיחה הזו, ועלוול, זה כבר לא נעים לשנינו". התגובה הקרירה לא איחרה לבוא.

הרב שניידמן נשך את שפתיו. הוא ניסה הכול, אבל נמרוד שילון נותר ספון בעקשנותו. הוא צודק, אין כל טעם להמשיך את הפגישה. ליפי מחכה לו יותר מדי זמן.

הוא פסע אל הדלת, והפעם היה קולו יציב כשדיבר. "אני מבין שאינך מוכן לוותר, אבל עליך להבין שגם אני לא מתכוון לוותר הפעם. נתראה בבית המשפט".

אצבעותיו נחו על ידית הדלת. מאחוריו, היה נדמה לו ששילון מנסה לומר משהו, אבל הוא לא הצליח לשמוע.

פיצוץ עז החריד את הבניין.